

ROBIN HOBB

CORABIA DESTINULUI

VOLUMUL 2
VISURILE DRAGONILOR

PARTEA A TREIA A TRILOGIEI CORĂBIILE ÎNSUFLEȚITE

Traducere din limba engleză de
ANA-VERONICA MIRCEA

ARMADA

— **E**ști sigur c-o să-ți fie destul de cald? îl întrebă din nou Jani Khuprus. Selden se uită la Reyn dându-și ochii peste cap în semn de înțelegere, și tânărul din Tărâmul Ploilor Sălbatice nu putu să nu zâmbească.

— Nu știu, răspunse el cu sinceritate. Dar mi-e teamă că, dacă-mi pun mai multe straturi de haine, aș putea s-alunec din ele când o să mă care dragonul.

Astfel o făcu să tacă.

— N-o să pătesc nimic, mamă, continuă el. N-o să fie mai supărător decât un drum pe apă la vreme rea.

Stăteau în spatele Sălii Negustorilor, într-un loc eliberat în grabă. Tintaglia ceruse ca, de atunci înainte, în toate orașele aflate sub controlul negustorilor să existe un spațiu liber destul de larg pentru ca un dragon să poată coborî nestânjenit. Și, ori de câte ori un dragon se hotăra să coboare în oraș, trebuia să fie întâmpinat de oameni cu căldură și cu mâncare convenabilă. Negocierea pentru „mâncare convenabilă“ durase câteva ore; carnea trebuia să fie a unui animal viu și cel puțin la fel de mare cât un vițel gras la sfârșitul primului său an de viață. Când i se spusese că e mult mai probabil să primească păsări de curte, fiindcă Bingtownul nu are pășuni pentru vite, stătuse îmbufnată

până când cineva îi oferise ulei cald și ajutor ca să-și curețe solzii la fiecare vizită. Asta păruse s-o îmbuneze.

Zilele se scurseseră pline de astfel de ciondăneli pentru mărunțișuri, până când Reyn crezuse c-o să înnebunească. Cei zece-doisprezece porumbei supraviețuitori care făceau legătura între Bingtown și Trehaug erau istoviți de atâta zbor. Foarte scurtele misive primite și trimise nu păreau să poată explica limpede ce se petrecea în cele două orașe. Reyn se simțise ușurat când, din singurul rând al unui mesaj, aflase că tatăl lui vitreg și sora lui vitregă se întorseseră cu bine acasă. Bendir plecase din Trehaug, aventurându-se să meargă în susul fluviului, ca să găsească locul indicat de Tintaglia pe mica hartă care îi fusese trimisă. Aveau să-nceapă să se gândească la o cale de adâncire a fluviului și să caute urme ale unui oraș îngropat. Mulțumită că se înaintează pe calea îndeplinirii dorințelor sale, Tintaglia fusese în sfârșit de acord să plece în căutarea Maltei. Reyn era surprins de numărul mare de oameni veniți să-l vadă plecând, probabil mai mult din curiozitate decât fiindcă și-ar fi făcut vreun fel de griji legate de călătoria lui. Supraviețuirea sau moartea Maltei aveau prea puțină importanță pentru ei.

— Ești gata? îl întrebă Tintaglia, iritată.

Folosindu-se de legătura lor, îi vorbea în minte, ca să-l facă să-i *simtă* mai bine supărarea.

Reyn despărți cu hotărâre sentimentele ei de ale lui. Din nefericire, asta nu-i mai lăsă mare lucru în afară de nervozitate și spaimă. Se apropie de ea.

— Sunt gata.

— Prea bine, atunci, răspuse femela dragon. Își plimbă apoi privirea asupra celor adunați ca să-și ia rămas-bun. Când mă voi întoarce, m-aștept să văd îmbunătățiri. Îmbunătățiri remarcabile.

Selden plecă brusc de lângă mama lui și puse în mâna lui Reyn o punguță de pânză. Înăuntru zornăia ceva.

— Ia astea. Au fost ale Maltei. Te-ar putea ajuta să faci față călătoriei.

Reyn deschise cu gravitate punguța, așteptându-se să vadă câteva bijuterii oferite ca amintire. În schimb, văzu o mână de bomboane de culoarea mierii. Își înălță privirea, nedumerit.

Selden ridică din umeri.

— Am fost ieri în vechea noastră casă, să văd ce-a mai rămas din ea. Aproape totul a fost furat sau distrus. Așa că am căutat în locurile care sar în ochi cel mai puțin. Selden rânji brusc, ca un frate mai mic: Am știut întotdeauna unde-și ascunde Malta dulciurile. Rânjetul i se îndulci: Adoră bomboanele cu miere. Pe tine te-ar putea ajuta când o să-ți fie frig. Nu cred c-o să se supere dac-o să le mănânci.

Chiar așa era Malta. Aduna dulciuri pentru a face față nesiguranței zilei de mâine. Reyn puse punguța deasupra, în ranița lui.

— Mulțumesc, spuse cu seriozitate.

Își trase vălul de lână în josul feței și îl îndesă în gulerul hainei. Avea să-i țină de cald, cu prețul îngreunării vederii.

— E înțelept ce faci, îl încurajă Selden. Știi, te-ai schimbat foarte mult. Când te-am văzut prima oară, m-am gândit că pe Malta n-o s-o deranjeze prea tare. Însă acum ești mult mai zgrunțuros. Fără să-și dea seama ce face, băiatul ridică mâna și își trecu degetele peste sprâncene. Când o să mă vadă pe mine, o să se-nfurie, prezise apoi vesel.

Dragonul se săltă pe picioarele din spate.

— Grăbește-te! îi porunci scurt lui Reyn. Lui Selden îi vorbi mai blând: Dă-te deoparte, micule menestrel, și ferește-ți ochii! Nu vreau să te-orbesc cu praful împroșcat de aripile mele.

— Mulțumesc, mărează Tintaglia. Deși orbirea mea n-ar fi o pierdere atât de mare dacă ultima imagine pe care aș vedea-o ai fi tu, strălucind argintie și albastră pe când te înalți. O astfel de amintire mi-ar fi de-ajuns până la sfârșitul zilelor mele.

— Lingușitorule!

Tintaglia îi respinse cuvintele, dar nu-și ascunse plăcerea. Imediat ce Selden se îndepărtă, îl înșfăcă pe Reyn și îl săltă ca pe o jucărie. Îi ținea pieptul în gheare, așa că picioarele i se legănu.

Cu o scuturare din aripi, Tintaglia se ghemui pe picioarele ei puternice din spate. Pe urmă își flutură aripile, o dată, de două ori, pregătindu-se să se avânte. El încercă să strige cuvinte de bun-rămas, dar nu izbuti să tragă destul aer în piept. Ea se înalță atât de brusc, încât capul lui zvâcni spre spate. Strigătele care-i urau drum bun se pierdură în neîncetatul tunet al aripilor ei. Reyn închise ochii, ferindu-și-i de vântul rece. Când se sili să-i deschidă, se uită în jos, la un covor de scânteieri albastre și cenușii, străbătut agale de o unduire. Marea, își dădu el seama, se afla jos, foarte, foarte departe. Sub el nu era nimic altceva decât apă rece, adâncă. Înghiți în sec, străduindu-se să-și țină în frâu spaima din ce în ce mai puternică.

— Ei, unde vrei să mergem?

— Unde vreau să mergem? Acolo unde e Malta, firește.

— Așa cum ți-am mai spus, eu simt că trăiește. Ceea ce nu înseamnă că știi unde e.

Pe Reyn îl potopi disperarea. Femelei dragon i se făcu brusc milă de el.

— Vezi ce poți face, îl sfătui.

Prin ea, Reyn o simți din nou pe Malta. Închise ochii și se afundă în acea senzație, care nu ținea cu adevărat nici de auz, nici de văz, nici de miros, ci era o umbră nefirească a îmbinării acelor trei simțuri. Se trezi deschizând gura și răsuflând adânc, de parcă ar fi putut gusta mirosul ei în aerul rece. Era sigur că din el se desprinde ceva, scurgându-se către Malta.

Se contopiră într-o moleșeală caldă, somnolentă. La fel ca atunci când îi adusese împreună cutia-cu-vis, simțind lumea așa cum o simțea ea. Căldură. O legănare lentă. Răsuflă adânc împreună cu ea și gustă inconfundabilul miros al unei corăbii. Încetă să mai conștientizeze existența propriului trup și se avântă cu mai mult curaj spre al ei. Simți în jurul ei un așternut călduros. Îi prinse ritmul profund al răsuflării și apoi și-l însuși. Malta dormea cu obrazul în palmă. El deveni palma ei, cuprinzându-i catifelarea caldă a pomelului. I-l mângâie. Ea zâmbi în somn.

— Reyn, îl întâmpină ea, fără a-i recunoaște cu adevărat prezența.

— Malta, dragostea mea, răspunse el cu blândețe. Unde ești?

— În pat, suspină ea.

În glas i se simțea un interes plin de tandrețe.

— Unde? stăruie Reyn, nesocotindu-i cu părere de rău invitația.

— Pe o corabie. O corabie chalcedeană.

— Unde mergeți? întrebă el cu disperare.

Simți cum se subțiază legătura cu ea, căci întrebările lui iritante stricau armonia cu visul ei. Se agăță de ea, dar mintea ei se smulgea din somn, tulburată de insistența lui.

— UNDE? repetă el. UNDE?

*

— Spre Jamaillia! Malta se trezi stând în capul oaselor în așternut, cu spatele drept. Spre Jamaillia, repetă, fără să-și poată aminti ce-o îndemnase să spună asta.

Avea chinuitoarea senzație că tocmai se desprinsese dintr-un vis interesant, din care nu izbutea să-și amintească nici măcar o frântură. Era cu adevărat aproape o ușurare. În timpul zilei putea să-și controleze gândurile. Noaptea, mintea ei perfidă i-l aducea în vise pe Reyn, cu dulcea durere a pierderii lui. Mai bine să se trezească fără să-și amintească nimic, decât cu lacrimi pe față. Ridică mâinile și își atinse obraji. Unul o furnica de-a dreptul bizar. Se întinse și își dădu seama că se trezise de-a binelea. Azvârli cuvertura și se ridică în picioare căscând.

Aproape că se obișnuise cu opulența încăperii. Dar asta n-o împiedica să fie la fel de încântată ca la început. Căpitanul trimisese doi năieri care s-o ajute și îi îngăduise s-aleagă din cală orice l-ar fi putut face pe Satrap să se simtă în largul lui. Ea lăsase deoparte orice urmă de moderație. Un covor gros, din lână moale, și draperii cu modele strălucitoare dădeau căldură încăperii. Un candelabru înlocuise lampa care fumega. Culcușul ei era un morman de pături și de blănuri. Pe patul Satrapului erau așternute blănuri groase de urs și de oaie. Alături de el trona o

narghilea rafinată și îl înconjurau draperii de damasc, menite să-l ferească de curenții de aer.

De dincolo de ele se auzea, când și când, sforăitul lui. Bun. Malta avea timp să se-mbrace înainte de a se trezi el. Traversă fără zgomot încăperea către un cufăr mare, îl deschise și își afundă mâinile printre straturile de haine din interior. Degetele ei pipăiră țesături din tot felul de materiale și culori. Alese ceva călduros, catifelat și albastru și îl trase afară. Lipi de ea roba aleasă. Era prea largă, dar avea să meargă. Se uită stânjenită la draperiile de la patul Satrapului, apoi își trase roba albastră peste cap. Sub ea, își lăsă cămașa de noapte să cadă, apoi își strecură brațele în mâneci. Avea un ușor parfum, cel preferat de posesoarea sa când o purtase ultima oară. Nu se întrebă cum ajunsese cufărul pe corabia chalcedenilor. N-o învia pe stăpâna hainelor dacă umbla în continuare în zdrențe. N-ar fi izbutit decât să-și îngreuneze supraviețuirea.

De partea interioară a cufărului era fixată o oglindă, dar Malta se feri să se uite în ea. Când îl deschisese prima oară, dăduse bucură cu ochii mai întâi de reflexia propriei fețe. Cicatricea era mult mai urâtă decât își imaginase. Se înălța, era o culme dublă de piele palidă, încrêțită, care pornea aproape de deasupra nasului și i se pierdea în păr. Nevenindu-i să-și creadă ochilor, îi atinsese conturul grăunțos și se trăsese înapoi îngrozită, îndepărtându-se de cufăr.

Satrapul izbucnise în râs.

— Vezi, o batjocorise el, e întocmai cum ți-am spus. Scurtul tău răstimp de frumusețe s-a încheiat, Malta. Ai da dovadă de înțelepciune deprinzându-te să fii folositoare și îndatoritoare. Atât ți-a mai rămas. Dacă nu renunți la mândrie, te amăgești singură.

Nu putuse să dea o replică spuselor lui odioase. O vreme privise fix oglinda în tăcere, nefiind în stare să se miște și nici măcar să gândească.

Satrapul rupsese vraja înghiontind-o cu piciorul.

— Ridică-te și vezi-ți de treabă. În seara asta iau cina cu căpitanul și încă nu mi-ai pregătit hainele. Și, pentru numele lui Sa,

acoperă-ți despicătura aia din cap. Nu e nevoie să ți-o mai și arăți, pentru mine e deja destul de umilitor că tot echipajul știe că ești desfigurată.

Într-o tăcere amorfă, i se supusese. În noaptea aia, stătuse pe podea, lângă scaunul lui, ca un câine. Își adusese aminte de Kekki, slugarnică, dar mereu cu ochii-n patru. Dar, în afară de câteva cuvinte în chalcedeană, discuția din jurul mesei fusese de neînțeles pentru ea. Din când în când, Satrapul îi întindea și ei câte ceva de mâncare. După o vreme, Malta își dăduse seama că o face după ce gustă dintr-un fel și nu-l găsește pe placul lui. Ea păstrase tăcerea, cu un zâmbet firav încremenit pe buze, chiar și când el își ștersese cu nepăsare degetele de rochia ei. La un moment dat, bărbații de la masă vorbiseră despre ea. Satrapul spusese ceva, căpitanul răspunsese și toată lumea izbucnise în râs. Cosgo o înghiontise disprețitor cu piciorul, de parcă ar fi stat dezgustător de aproape de el.

O uluise în ce măsură o rănise gestul lui. Își păstrase zâmbetul discret, privind în gol. Bărbații benchetuiiau cu mâncăruri bogate și vinuri bune, furate de pe alte corăbii. După masă, savuraseră împreună ierburi ale plăcerii, adevărate rarități din cutia lăcuită a căpitanului Deiari. Mai târziu, Satrapul îi spusese Maltei, privind-o de sus, că nu se află pe o corabie pirat, ci pe unul dintre vasele lui de patrulare, și că toată încărcătura e marfă confiscată de la contrabandiști și de la adevărații pirăți. De fapt, adăugase el țanțos, unul dintre nobilii lui favoriți din Jamaillia își adusese din plin contribuția la înarmarea corabiei și avea dreptul la o parte din prada ei.

Malta izbutise să-și păstreze masca de-a lungul întregii serii. Nu-și pierduse sângele-rece nici măcar când îl urmase supusă pe Satrap către cabina lor, unde îl ajutase să se dezbrace pentru culcare și rezistase avansurilor lui lipsite de vlagă. Abia după ce fusese sigură că el a adormit, îngăduise lacrimilor să curgă în voie. Folositoare și îndatoritoare. Oare într-adevăr doar atât îi mai rămăsese, pentru tot restul vieții? Cu o înfiorătoare descurajare, își dăduse seama că asta i se potrivea mamei ei. Folositoare

și îndatoritoare față de tatăl ei chalcedean. Ce-ar fi gândit el dacă ar fi văzut-o astfel? Ar fi fost îngrozit sau ar fi considerat că ea s-a deprins în sfârșit să fie grațioasă? Malta crezuse întotdeauna că o iubea pe ea mai mult decât pe frații ei. Dar oare cum o iubea? Ca pe o tânără femeie independentă, ca pe o fiică de negustor? Sau i-ar fi plăcut mai mult noul rol pe care și-l însușise?

Întrebarea asta o bântuia și acum, în timp ce-și înnodea șireturile corsajului rochiei albastre și își lega foarte strâns cordonul, ca nu cumva să calce pe tiv. Își răsuci părul, apoi și-l prinse deasupra cefeii. Își ascunse cicatricea sub o eșarfă. Când termină, își privi fața în oglindă. Viața pe corabie nu-i pria tenului ei. În afară de ochi și de buzele arse de vânt, era mult prea palidă.

— Par grosolană, spuse încet pentru sine. Ca o servitoare muncită peste măsură.

Închise hotărâtă capacul cufărului. Purtarea și ținuta ei, iar nu înfățișarea, o ajutaseră să câștige respectul căpitanului și al echipajului. Dacă l-ar fi pierdut, n-ar mai fi izbutit să se descurce. Iar pe Cosgo îl credea prea puțin în stare să continue farsa fără ea. Numai ploconelile ei neîntrerupte îl făceau să se poarte ca un Satrap. Era dezgustător să se străduiască din toate puterile să-l convingă de propria superioritate. Încă și mai rău, cu cât îl flata mai mult, cu atât mai atrăgătoare o găsea Cosgo, însă ea era mai puternică decât el. Înfrânsese puținele lui strădanii și avansuri, îndepărtându-i mâinile când el o pipăia și reamintindu-i că nu e demnă de atenția lui.

Încălță pantofii de piele moale, și gata. Traversă cabina spre patul Satrapului, își dresе zgomotos gласul, apoi îi trase draperiile patului. Nu voia să-l surprindă în vreo poziție scârboasă.

— Nobile senior, cu șovăire îți tulbur odihna. Îți cer îngăduința să-ți aduc micul dejun.

El deschise un ochi.

— Îți îngădui. Vezi s-ajungă la mine cald, nu doar cald, ca ieri.

— Voi avea grijă, nobile senior, făgădui ea cu umilință.

Nu putea să-i aducă aminte că, în ziua dinainte, el zăcuse în pat, fumând, încă multă vreme după ce-i adusese ea tava. Nimic

nu era niciodată din vina lui. Își puse o mantie pe umeri și se grăbi să iasă.

Era timp câștigat doar pentru ea. Departe de ochii Satrapului și cu hotărâre în mișcări, se putea bucura de o oarecare libertate necontestată de nimeni. Dacă întâlnea năieri, aceștia îi fixau cu privirea fruntea acoperită și vorbeau despre ea în spatele ei, dar o lăsau să treacă nestingherită.

Vatra bucătarului era într-un ruf din mijlocul corabiei. Când ajunsese acolo, găsi ușa glisantă deschisă. Bucătarul, un bărbat palid, ursuz, o salută cu o înclinare a capului. Pregăti o tavă, două castroane și niște tacâmuri, apoi luă un polonic și mestecă în terciul gros care era mâncarea de dimineață a tuturor. Unele lucruri nu pot fi schimbate nici măcar de plângerile unui Satrap. Un strigăt puternic al omului de veghe de pe catarg îl trimise pe bucătar în mare grabă spre ușă. O clipă mai târziu, puntea se umplu de zgomot de voci. Ropote de pași și ordine zbierate spulberară relativa pace a corabiei care înainta cu iuțeală. Malta nu avea nevoie de puținele ei cunoștințe de chalcedeană ca să-și dea seama că printre strigăte se amestecau o mulțime de înjurături. În prag, bucătarul adăugă câteva de-ale lui, își aruncă polonicul și îi porunci Maltei ceva cu asprime. Pe urmă, ieși trântind ușa în urma lui. Malta o întredeschise imediat, ca să tragă cu ochiul afară.

Puntea mișuna de oameni în plină acțiune. Se apropia o furtună? Privi înfiorată cum erau slăbite parâmele, pânzele, desfășurate, apoi parâmele din nou bine întinse. Sub ochii ei, mai multe vele înfloriră pe catargele deja acoperite de albul altora. Simți puntea înclinându-i-se sub tălpi până ce corabia prinse mai multă viteză.

Oamenii din vârful catargelor strigau întruna către cei de jos. Ea se aventură cu doi pași în afara rufului și își lungi gâtul. Întrezări o mână întinsă și îi urmări cu privirea degetul arătător.

Pânze. O altă corabie se apropia cu iuțeală. Un nou strigăt venit de sus o făcu să se-ntoarcă grăbită în ruf și să se uite prin hubloul din partea opusă. O a doua corabie, cu pânzele umflate

de vânt, se apropia de ei la fel de repede ca prima. Ambele aveau steaguri bizare din petice, care înfățișau un corb cu aripile întinse. În mintea Maltei, gândurile prinseră să alerge frenetice. Corabia chalcedeană fugea de celelalte două. Însemna că acelea erau din Bingtown? Sau erau corăbii de pirați? Pirații obișnuiau să se prade unii pe alții? Nu știa ce să sper: că vor izbuti chalcedenii să scape cu fuga sau că vor fi capturați? Dacă urmăritorii erau pirați și cădeau în mâinile lor, ce-avea să se-alegă de ea și de Satrap? În minte i se înfiripă în grabă un plan.

Așteptă un moment potrivit, apoi ieși în goană din ruf și intră în tambuchi ca un șoarece într-o gaură. Trapa căzu în urma ei, afundând-o în întuneric. Străbătu corabia în grabă și găsi dormitorul echipajului pustiu. La lumina tot mai slabă a unei lămpi, se servi cu mai multe rânduri de haine, înainte de a alerga spre cabina Satrapului. Când dădu buzna înăuntru, el deschise alene un ochi și o privi iritat.

— Purtarea ta e scandaloasă, îi spuse. Unde mi-e micul dejun? Chiar fiind în primejdie, Malta trebuia să-și joace rolul.

— Mă rog de iertare, nobile senior. Corabia noastră fuge de alte două. Dacă suntem ajunși, o să urmeze o luptă. Dacă o să se-ajungă la luptă, mă tem c-o să fim copleșiți. Mă tem că sunt corsari din Insulele Piraților, care îl iubesc și îl respectă prea puțin pe Satrapul din Jamaillia. Așa că am împrumutat haine, ca să te deghizezi. Ca simplu năier, ai putea trece neobservat. Și eu la fel.

În vreme ce vorbea, începu să aleagă grăbită hainele. Găsi pentru sine o cămașă din pânză aspră și niște pantaloni, plus o bonetă de năier, care să-i ascundă cicatricea. Un pulover gros, mult prea mare pentru ea, ar fi putut-o ajuta să treacă drept băiat. Pentru Satrap alesese cele mai curate haine. Cu toate astea în brațe, se apropie de pat. Cosgo se încruntă la ea și își încleștă mai tare mâinile de marginea păturii.

— Ridică-te, preaslăvite, și-o să te-ajut să te-mbraci primul, se oferi ea.

Ar fi vrut să se răstească la el ca la un copil neascultător, dar știa că așa l-ar fi făcut doar să se încăpățâneze mai tare.

— Nu. Dă deoparte zdrențele alea scârboase și alege veșminte potrivite pentru mine. Dacă trebuie să mă ridic și să mă-mbrac înainte de micul dejun, atunci o să mă-mbrac așa cum se cade s-o fac eu. Îi nedreptățești cumplit pe năierii noștri chalcedeni dacă-ți închipui că pot fi capturați și înfrânți cu atâta ușurință. Nu e nevoie să m-ascund sub o deghizare atât de grosolană. Satrapul se săltă în capul oaselor în pat, dar își încrucișă hotărât brațele pe piept. Adu-mi haine și încălțări decente. O să ies pe punte, ca să văd corabia mea de patrulare punându-i pe fugă pe pirații ăștia de rând.

Malta oftă, înfrântă. Ei, dacă nu se ascundea, ea trebuia să scoată cât mai mult în evidență mărimea răscumpărării cerute pentru el. Oare pirații nu se purtau mai bine cu ostaticii mai valoroși?

Se înclină adânc.

— Ai dreptate, firește, preamilostivule. Iartă prostia unei femei neghioabe, te implor.

Azvârli pe scara tambuchiului hainele de năier refuzate. Odată întoarsă în cabina lor, alese cele mai strălucitoare robe și i le aduse Satrapului.

O zdruncinătură neașteptată o izbi de pat. Trase aer în piept și apoi ascultă, ținându-și răsuflarea. Zgomotele care veneau de sus, de pe punte, se schimbaseră. Erau pași apăsați, țipete furi-oase și urlate sălbaticе. O corabie de-a piraților se izbise de a lor? În clipa aia corabia fusese deja abordată? Răsuflă scurt.

— Nobile senior, cred c-ar fi înțelept să ne grăbim.

— Prea bine. Cu un oftat de martir, Cosgo își împinse păturile deoparte. Apoi își îndepărtă brațele de trup. Poți să mă-mbraci.

*

Tintaglia îl zgâlțâi. Reyn deschise ochii și văzu departe, jos, licărul unduitor al apei întunecate. Țipă îngrozit și-și încleștă nebunește mâinile de ghearele care îl țineau.

— Așa e mai bine, spuse cu tărie și fără milă femela dragon. Am crezut c-ai murit. Uitasem că oamenii nu sunt prinși de trupurile lor la fel de temeinic ca dragonii. Când vă aventurați prea departe de ele, vă puteți rătăci pe drumul de întoarcere.

Slăbit, Reyn se agăță de ghearele ei. Îi era frig, se simțea amețit și foarte mic, dar nu credea că din pricina zborului. Bănuia că leșinase. Încercă să-și trimită gândul la ultimul lucru pe care și-l putea aminti. Dar amintirea îi scăpa. Se uită îndelung în jos și înțelese brusc ce vede.

— Galerele alea de-acolo sunt chalcedene? Ce fac, unde se duc?

Erau șapte și mergeau spre miazăzi grupate în formă de V, aidoma găștelor.

— Cum te poți aștepta să știu eu așa ceva? Sau să-mi pese de așa ceva? Tintaglia privi alene în jos. Am văzut multe corăbii de soiul lor pe-aici, îndreptându-se spre miazăzi. Le-am alungat din Bingtown, așa cum ne-am înțeles. Dar sunt prea multe ca să le-mprăștiie un singur dragon.

Părea ofensată fiindcă o silise să recunoască asta. Schimbă vorba:

— Credeam că nu-ți faci griji decât pentru Malta.

— Așa e, răspunse el, fără vlagă. Însă corăbiile alea...

Lăsa cuvintele să i se stingă pe buze. Înțelese ceea ce ar fi trebuit să-i fie limpede de la bun început. Chalcedenii nu atacaseră pur și simplu doar Tărâmul Ploilor Sălbatice și Bingtownul. Complotau, alături de Negustorii Noi, împotriva Satrapului. Întoarcerea lor și împotriva Negustorilor Noi dovedea doar că se purtau cu aliații lor așa cum o făcuseră mereu. Chalcedul se îndrepta acum cu toată forța spre Jamaillia. Bingtownul fusese doar un popas, un loc de schilodit și de ocupat, ca să nu rămână cu un dușman în spate, pe când umbla după o pradă mai bogată. Reyn se uită lung în jos, la corăbii. Multe de soiul lor, spusese Tintaglia. Pe apă, puterea Jamailliei era în declin de aproape zece ani. El n-avea idee nici măcar dacă Jamaillia putea purta un război cu Chalcedul și știa cu atât mai puțin dacă ar fi putut să învingă. Putea Bingtownul să supraviețuiască dacă negoțul era

întrerupt de un asemenea război? În minte i se învârteliră toate urmările a ceea ce vedea.

Tintaglia își pierdu răbdarea.

— Ei, ți-ai găsit perechea? Ți-ai dat seama unde e?

El înghiți în sec.

— Întru câtva. Simți iritarea Tintagliei la auzul răspunsului.

O clipă, o imploră.

Trase adânc în piept aerul rece, sperând c-o să-l ajute să-și revină în vreme ce se străduia să dea sens amintirii fragmentate a visului.

— Era pe o corabie, spuse apoi. După cum se mișca, părea să fie una cu pescaj mare, nu o galeră. Însă a spus că e chalcedeană. Reyn se încruntă: Ai simțit și tu asta?

— N-am dat chiar atât de multă atenție, răspunse Tintaglia cu nepăsare. Așadar, o corabie chalcedeană. Mare. Sunt destul de multe cele dintre care trebuie să alegem. Unde e?

— Se îndreaptă spre Jamaillia.

— Oh, asta ne e de ajutor.

— Spre miazăzi. Zboară spre miazăzi prin Canalul Interior.

— Iar când o să zburăm pe deasupra corabiei pe care se află ea, tu o să știi pur și simplu că e acolo, continuă Tintaglia cu îndoială în glas. Și pe urmă ce facem?

Reyn se holbă la apa de jos, de sub picioarele sale.

— Atunci o să m-ajuti cumva s-o salvăm. Și o s-o luăm cu noi, o s-o ducem acasă.

Ea bodogăni cu nemulțumire:

— E o însărcinare prostescă și cu neputință de îndeplinit. Pierdem vremea, Reyn. Ar trebuie să facem cale-ntoarsă.

— Nu. Nu fără Malta, se încăpățână el. Și, ca răspuns la furia ei care mocnea, adăugă în tăcere: Ceea ce îmi ceri tu e la fel de prostesc și la fel de imposibil de dus la îndeplinire. Vrei să mă târăsc prin mlaștinile din Tărâmul Ploilor Sălbatice ca să găsesc cumva un oraș înghițit de ele. Sa știe cu câți ani în urmă și să salvez într-un fel sau altul toți coconii cu dragon îngropați în adâncul lui.

— Vrei să spui că n-o poți face?

Tintaglia era indignată.

El râse scurt.

— Facem căutările cu neputință de dus la bun sfârșit pe rând. Începi tu.

— O să mă țin de cuvânt, făgădui ea, ursuză.

Lui Reyn îi păru rău că o ofensase. Nu așa o putea convinge să-și dea toată silința.

— Știu că o să te ții de cuvânt, o asigură. Trase aer în piept. Sufletele noastre s-au atins, Tintaglia. Al tău e prea bun ca să-ți încalci făgăduiala.

Ea nu răspunse, dar el simți că se îmbunase. N-avea habar de ce o încântau atât de mult laudele, dar erau un preț mic de plătit. Femela dragon continuă să-l poarte prin aer, mișcându-și uniform aripile imense. Reyn deveni conștient de bătăile inimii ei puternice. Când îl lipi de ea, se încălzi. În amândoi se revărsă un val de încredere. Aveau s-o găsească pe Malta și s-o aducă acasă cu bine. Reyn își încleștă mâinile de ghearele Tintagliei și nu mai luă în seamă durerea din picioarele care îi atârnavă, legănându-se.

*

Măinile Maltei tremurau când îi aranjă mai bine haina Satrapului. De pe punte se auzi un strigăt de durere scos de o voce groasă. Ea strânse din dinți și se strădui să creadă că lupta e câștigată de chalcedeni. Descoperi deodată că preferă mai degrabă un pericol de care să știe decât unul necunoscut. Trase cu delicatețe de gulerul hainei Satrapului, îndreptându-l. Așa. Conducătorul întregii Jamaillii, moștenitorul Tronului de Perle, Magnadon Satrap Cosgo, era acum prezentabil. Se privi în oglinjoara ridicată de ea. Netulburat de zgomotele înăbușite ale luptei, își netezi mustața subțire. Ceva greu căzu deasupra lor, pe punte.

— Acum o să merg sus, spuse el.

— Nu cred că e înțelept. Acolo se poartă o luptă, n-auzi?

Malta se pripise să vorbească. El își încordă falca a încăpățănare.

— Nu sunt laș!

Nu. Doar idiot.

— Nobile senior, nu trebuie să riști! îl imploră ea. Știu că nu te temi pentru tine însuși, dar gândește-te la Jamaillia, vătămată și rătăcită ca o corabie fără cârmă dacă ți se întâmplă vreun rău.

— Ești proastă, îi răspunse Satrapul, privind-o cu îngăduință. Cine ar îndrăzni să-l lovească pe Satrap? Căinii ăștia de piraiți mi-or fi punând la îndoială domnia, dar numai de la o distanță sigură. Când mă vor privi în față, vor prinde să tremure de rușine.

Credea în adevărul spuselor sale. Malta rămase cu gura căscată, privindu-l în tăcere cum se îndreaptă spre ușă. Acolo Cosgo se opri, așteptând să i-o deschidă. Poate, dacă nu i-o deschidea, avea să rămână în cabină. Poate că asta era soluția. Dar, după o lungă clipă de încremenire, el vorbi încruntându-se:

— Cred că trebuie să fac totul singur, spuse, apoi deschise ușa.

Malta îl urmă, stăpânită de o fascinație bolnavă.

Oprindu-se la picioarele scării care ducea spre punte, se gândi că l-ar fi putut salva capacul tambuchiului. Era întotdeauna greu de ridicat și de împins; poate avea să-l înfrângă. Însă, când Satrapul era la jumătatea scării, capacul tambuchiului se deschise și asupra lor căzu un pătrat de lumină de soare. Un bărbat cu bustul gol le aruncă o privire aspră. Corbul cu aripile întinse tatuat pe pieptul său era împroșcat cu sânge proaspăt, care nu părea să fie al lui. Tatuaie de sclav i se întindeau pe toată fața și pe o parte a gâtului. De pe cuțitul pe care-l ținea în mână se prelingeau picături roșii. Pe urmă privirea lui holbată dispăru, urmată de un chiot de încântare.

— Hei, căp'tane! Vino să vezi ce păsări frumoase am găsit în colivia de jos! Se răsti la Satrap și la Malta: Veniți încoace și mișcați-vă repede!

Când Satrapul apăru din tambuchi, piratul îl înșfăcă de un braț și-l trase pe punte. Cosgo îl înjură și îl lovi, iar el îl îmbrânci cu nepăsare, făcându-l să cadă lat. Când o înșfăcă pe fată, Malta strânse din dinți și nu-și îngădui să țipe. Îl fulgeră cu privirea când o săltă prinzând-o de un braț și o azvârli într-o parte. Căzu în picioare, lângă Satrap. Fără să-și ia ochii de la piratul care

plesnea de încântare, se aplecă, îl prinse pe Cosgo de partea de sus a unui braț și îl ajută să se ridice.

În jurul lor, puntea era ca un abator. O grămadă de chalcedeni dezarmați erau înconjurați într-un capăt, păziți de trei piraiți batjocoritori. Chiar lângă catarg, Malta văzu picioarele rășchirate ale unui bărbat. Nu se mișcau. Alți piraiți coborau în cală să vadă pe ce pradă puseseră mâna. Malta auzi un plescăit și se răsuci la timp ca să vadă niște bărbați azvârlind un mort peste bord. Era posibil să fie secundul.

— O să muriți pentru asta! O să muriți!

Satrapul găfâia de furie. Pe obrajii palizi îi apăruseră două pete roșii și părul i se răvășise. Îi cuprinse pe toți într-o privire încruntată.

— Unde e căpitanul? Vreau să vorbesc cu căpitanul!

— Te rog, taci, îl imploră Malta pe șoptite.

Satrapul n-o ascultă. O îmbrânci, de parcă din vina ei căzuse.

— Gura! se răsti la ea. Femeie proastă! Nu-ți imagina că-mi poți spune tu mie ce să fac!

Ochii îi scânteiau de mânie, dar vocea stridentă îl trăda. Își propti pumnii strânși în șolduri.

— Cer să fie adus căpitanul la mine!

— Ce-ai găsit, Rusk¹? îl întrebă un bărbat vânjos, rânjind, pe cel care îi prinsese.

De sub basmaua lui, pe care trona imaginea unui corb, se revărsau bucle roșcate. În mâna stângă ținea o sabie. Cu vârful ei, săltă marginea brodată a vestei Satrapului.

— E-o pasăre cu pene superbe. Poate e un negustor bogat sau cineva de sânge albastru, aș zice.

Jignit, Cosgo își umflă pieptul.

— Sunt Magnadon Satrap Cosgo, conducătorul întregii Jamaillii și moștenitorul Tronului de Perle! Vreau să vorbesc cu căpitanul!

Speranțele Maltei se năruiră dintr-odată.

Un zâmbet parcă despică fața pistruiată a piratului.

— Vorbești cu căpitanul. Cu căpitanul Red¹. Făcu o plecăciune adâncă și adăugă, torcând ca o pisică: În slujba ta, mărețe Satrap, fără-ndoială.

Bărbatul care îi descoperise râse cu atâta poftă, încât nu mai avea aer.

Furia puse pe fața lui Cosgo o mască stacojie.

— Îl vreau pe adevăratul căpitan. Căpitanul Deiari.

Rânjetul căpitanului Red se lăți. Îi făcu Maltei cu ochiul.

— Îmi pare atât de rău, Magnadon Satrap Cosgo! Căpitanul Deiari desfătă acum peștii. Asta se-ntâmplă cu bărbații care nu știu când să lase sabia din mână, o lămuri apoi pe Malta, cu o șoaptă sonoră. Sau cu aceia care mă mint.

Rămase în așteptare.

În spatele lui, doi năieri îl luară pe bărbatul căzut dincolo de catarg. Fascinată și îngrozită deopotrivă, Malta rămase cu ochii pironiți asupra lor. Corpul neînsuflețit lăsa în urma lui o dără de sânge. Când cei doi îl ridicară, ochii lui morți se uitară la ea și gura i se deschise într-un zâmbet amar când fu aruncat dincolo de copastie. Maltei i se tăie răsuflarea.

— Îți spun că sunt Magnadon Satrap Cosgo, conducătorul întregii Jamaillii.

Cu sabia încă în mână, căpitanul pistruiat își desfăcu larg brațele și rânji.

— Iar aici sunt adunați toți servitorii tăi și toți nobilii de rang înalt, ca să te-nsoțească în această uimitoare călătorie din... de unde? Din Chalced? Satrapul călătorește din Chalced către Jamaillia?

Indignat, Cosgo strânse din nări până i se albiră.

— Nu e treaba unui tâlhar asasin, dar mă-ntorc din Bingtown. Am mers acolo ca să pun capăt unei neînțelegeri dintre Negustorii Vechi și Noi, dar am fost răpit de negustorii din

¹ „Pesmet“, în lb. engleză (n. tr.).

¹ „Roșu“, în lb. engleză (n. tr.).

Bingtown și dus în susul Fluviului Ploilor Sălbatice. Negustorii de acolo, un soi de oameni atât de oribil desfigurați încât poartă tot timpul văluri, m-au ținut captiv într-un oraș îngropat. Am scăpat în timpul unui cutremur și am plutit în josul Fluviului Ploilor Sălbatice până când am fost salvat de o...

Ascultându-l pe Satrap, căpitanul se uita de la un om de-al său la altul, strâmbându-se cu falsă uimire la auzul poveștii. În timp ce pirații râdeau în hohote încântați, se aplecă brusc ca să-și proptească vârful sabiei în gâtul lui Cosgo. Ochii acestuia se bulbucară și suvoiiul cuvintelor i se opri. Din obraji îi pieri orice urmă de culoare.

— Încetează imediat, te rog, încetează! îl imploră amuzat căpitanul. Eu și oamenii mei avem de lucru aici. Termină cu glumele și spune-ne adevărul. Cu cât ne spui mai curând cum te numești și din ce familie faci parte, cu atât mai curând o să fii răscumpărat și-o să te-ntorci la ai tăi. Vrei s-ajungi acasă, nu? Sau îți imaginezi c-ai fi un adaos valoros la echipajul meu?

Privirea lui Cosgo cerceta pe rând, cu disperare, chipurile celor care-l luaseră prizonier. Când întâlnește în sfârșit ochii Maltei, ai lui se umplură brusc de lacrimi.

— Încetează, spuse ea cu voce scăzută. Lasă-l în pace. E într-adevăr Magnadon Satrap Cosgo, iar pentru tine e un ostatic mult mai valoros dacă n-are capul tăiat.

Vârful sabiei se îndepărtă de gâtul Satrapului. O clipă mai târziu, era apăsată între sânii ei. Malta își coborî privirea spre el, încremenită. Era încă mânjit de sângele altcuiva. Căpitanul Red strecură vârful sabiei sub șiretul care îi încheia corsajul.

— Iar tu ești, firește, încântătoarea și învățata Însoțitoare a Inimii lui. Tot pe drumul de întoarcere spre Jamaillia.

Privirea lui se plimbă alene pe trupul ei.

Batjocura spulberă spaima Maltei. Se uită în ochii piratului cu furie, vorbi scuipând cuvintele pe rând.

— Nu. Fi. Idiot. Își înalță bărbia. Sunt Malta Vestrit, fiica unui Negustor din Bingtown. Oricât de bizar ar suna povestea, el e cu adevărat Magnadon Satrap Cosgo. Trase aer în piept.

Ucide-l, și-o să se ducă vestea că ești cel mai tâmpit căpitan, cel care a renunțat la răscumpărarea unui Satrap.

Red hohoti încântat, iar echipajul îl imită ca un ecou. Malta își simți obraji împurpurându-se, dar nu cutează să se miște în timp ce sabia îi apăsa pieptul.

— Nu-l înfuria, fato, șopti Satrapul în spatele ei.

— Căp'tane Red. Pe corabie nu mai e niciun pericol, e a noastră.

Vorbise un năier tânăr, aproape un copil, îmbrăcat cu o vestă brodată, mult prea mare pentru el. Malta își aminti că o văzuse purtată de căpitanul Deiri. Hainele unui mort erau prada musului.

— Bun, Oti. Câți prizonieri?

— În afară de ăștia doi? Doar cinci.

— Starea corabiei?

— Poate naviga, căp'tane. Și are calele pline. E încărcată cu mărfuri de preț.

— Într-adevăr? Minunat. Cred că o captură atât de grasă e de-ajuns ca să ne trimită înapoi în port, nu-i așa? De data asta am cutreierat ceva vreme și-o să ne placă în Divvytown, ei?

— Foarte mult, căp'tane, răspunse musul cu entuziasm.

Restul echipajului scoase sunete aprobatoare.

Căpitanul se uită în jur.

— Închideți-i pe cei cinci sub punte. Aflați-le numele, aflați dacă au familii care să-i răscumpere. Au luptat bine. Dacă vreunul se-arată dornic să fie pirat, aduceți-l la mine. Carn! Alege-ți un echipaj. O să duci corabia asta acasă.

Carn, bărbatul care-i descoperise pe Malta și pe Satrap, zâmbi larg.

— Așa o să fac, căpitane. Bun. Voi doi, întoarceți-vă jos, de unde ați ieșit!

Căpitanul clătină din cap.

— Nu. Nu și ăștia doi. Îi iau cu mine pe *Bufonul*. Chiar dacă el nu e Satrapul întregii Jamaillii, pun prinsoare c-o să ne-aducă o răscumpărare bogată de la cineva.

O săltare abilă a vârfului sabiei reteză șireturile Maltei. Ea își prinse corsajul lărgit și îl lipi de trup, icnind ofensată. Căpitanul se mulțumi să rânjească.

— Cât despre doamna, o să cineze cu căpitanul Tâmpit și-o să-i spună orice povești îi fac ei plăcere. O luăm cu noi.